

на болшинство, свързано съ вѣскитѣ на общността на възгледи, на общественитѣ обязанности и установената программа тогава той може провежда свои проекти за закони, да устранива разномислието, извикваемо отъ второстепенни въпроси, и по този начинъ да управлява съ този авторитетъ и послѣдователностъ, както и министритѣ на абсолютния монархъ, което и правятъ постоянно като лическитѣ и либералнитѣ кабинети въ Белгия. Но тѣзи строга дисциплина си има лоша страна. Тя смазва личната енергия и напълно отстранява самостоятелното отношение къмъ политиката. Депутатътъ повтѣря веднѣжъ или дваждъ въ годината сжщитѣ рѣчи; сичкитѣ се въртятъ на около ката въ манежа, а парламентарнитѣ сбѣлъсквания напомнятъ италианскитѣ битви на срѣднитѣ вѣкове, които, като се сж продължавали цѣль день, свършвали се съ смъртъта само на единъ чловѣкъ, смазанъ отъ тежестта на своитѣ доспѣхи. Често говорятъ за робското повиновение и прѣвъзнасятъ независимостта; но това е напраздно. Парламентарний режимъ може да прѣдва само при дисциплината въ недрата на партиитѣ. Инакъ той довежда до неустройство, безсилие и изгубване на всѣко уважение.

III.

Неутрайността на министерствата, свойственна парламентарния образъ на управлението особено тогава, когато партиитѣ сж многобройни и измѣнчиви, размѣва се, твърдѣе неудобна за доброто ведене на вътрѣшната политика; но тя още по лошо се откликва въ иностранната политика, защото може хварли страната въ опасностъ, и не може се отрича, че тѣзи опасностъ се уголѣмява при республиканската форма на управлението: прѣимущества, съ които владѣе на почвата на иностранната политика министритѣ, независимий отъ парламента и удържвающий властта въ своитѣ рѣждѣ въ продължение на много години, въ силата на господаревото къмъ него довѣрие, сж неоспорими. Той добре е познатъ съ истината и мотивитѣ на свързанитѣ сношения, за които може каза: *quicum pars magna fui*; той отдавно е познатъ съ личния съставъ